

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/14/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112011279
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8112011279.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu. A., B., C. na verejnom zasadnutí konanom dňa 31. augusta 2023, v trestnej veci obž. D. E. a spol. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní prokurátora a obžalovanej D. F. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/99/2012 zo dňa 14. septembra 2022, takto

r o z h o d o l :

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo vzťahu k obžalovanej D. F. v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaná D. F., nar. XX.X.XXXX, prechodne bytom C. XX, A.

je v i n n á , ž e

v bode 1/ obž. D. E. a obž. D. F.

- dňa 10.08.2009 v presne nezistenom čase na Obecnom úrade v obci Torysa, po vzájomnej dohode uviedli do omylu G. F. v otázke oprávnenosti zastupovania vo veci predaja vlastníckeho podielu, zapísaného na LV XXXX tým, že D. F. predložila D. E. splnomocnenie overené poverenou pracovníčkou H. I. J. K., ktorým D. F. a G. F. splnomocnili D. E. na všetky úkony spojené s predajom ornej pôdy parc. 557/2 o rozlohe 969 m² a záhrady parc. 499 o rozlohe 1542 m² uvedených na LV č. XXXXX, zároveň D. E. týmto splnomocnili k uzavretiu kúpnej zmluvy o prevode vyššie uvedených nehnuteľností za sumu 2650,-Eur, na základe vyššie uvedeného splnomocnenia došlo dňa 11.08.2009 vo J. L. K. k podpísaniu kúpnej zmluvy č. V961/09 medzi G. F. výlučným vlastníkom nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX v zastúpení D. E. ako predávajúceho a M. C. E. ako kupujúceho, ktorej predmetom bol predaj nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX v katastrálnom území N., okr. O., za dohodnutú sumu 2650,-Eur a na základe podaného návrhu na vklad, predložením kúpnej zmluvy, povolila správa katastra mesta O. dňa 09.09.2009 vklad vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti v prospech kupujúceho M. C. E., pričom bolo zistené, že G. F. predmetné splnomocnenie nepodpísal a kúpnu cenu neprevzal, čím týmto konaním vznikla G. F., trvale bytom N. XXX reálna škoda vo výške 12 555,-Eur,

v bode 3/ obž. D. F.

- v dobe od 22.12.2008 do 31.07.2009 v N. č. 383, okr. O., ako dlžníčka, prevzala od C. F. ako veriteľky, opakované finančné hotovosti spolu vo výške 3 560,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti

do 31.07.2009, kde tieto napriek opakovaným výzvam doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičiek veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti, spôsobila C. F., trvale bytom N. P. XXX, okr. O., škodu vo výške 3560,-Eur,

- v presne nezistený deň v júli 2009 v N. č. 383, okr. O., ako dlžníčka prevzala od G. F., ako veriteľa, finančnú hotovosť vo výške 800,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti do 30.09.2009, kde túto napriek opakovaným výzvam doposiaľ nevrátila, čím takto svojím konaním spôsobila G. F., trvale bytom N. P. XXX, okr. O., škodu vo výške 800,-Eur,

- dňa 30.07.2009 vo J. O. P. XX, okr. A., ako dlžníčka prevzala od Q. F., ako veriteľky, finančnú hotovosť vo výške 200,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti 08.08.2009, kde túto doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičky veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti spôsobila Q. F., trvale bytom J. O. P. XX, okr. A., škodu vo výške 200,-Eur,

- v dobe od 14.07.2009 do 15.08.2009 v N. P. 473, okr. O., ako dlžníčka prevzala od C. G. O., ako veriteľky, opakovane finančné hotovosti spolu vo výške 200,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti do 22.08.2009, kde túto doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičky veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti spôsobila C. G. O., trvale bytom N. P. XXX, okr. O., škodu vo výške 200,-Eur,

t e d a

v bode 1/, 3/ - na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že využila niečí omyl, spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu a čin spáchala závažnejším spôsobom konania – na viacerých osobách, s časti v bode 1 /spoločným konaním,

č í m s p á c h a l a

pokračovací zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona, s časti v bode 1/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona

a za to jej

u k l a d á

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, § 36 písm. j/ Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 39 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody na 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona u r č u j e skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/99/2012 zo dňa 14. septembra 2022 bol obžalovaný D. E. v bode 1/ a 2/ uznaný za vinného z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona, kde konania v bode 1/ rozsudku sa dopustil formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a obžalovaná D. F. v bode 1/ rozsudku uznaná za vinnú zo zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona a v bode 3/ rozsudku zo zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písm. c/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1

- dňa 10.08.2009 v presne nezistenom čase na Obecnom úrade v obci K., po vzájomnej dohode uviedli do omylu G. F. v otázke oprávnenosti zastupovania vo veci predaja vlastníckeho podielu, zapísaného na LV XXXX tým, že D. F. predložila D. E. splnomocnenie overené poverenou pracovníčkou Obecného úradu v K., ktorým D. F. a G. F. splnomocnili D. E. na všetky úkony spojené s predajom ornej pôdy parc. 557/2 o rozlohe 969 m² a záhrady parc. 499 o rozlohe 1542 m² uvedených na LV č. XXXXX, zároveň D. E. týmto splnomocnili k uzavretiu kúpnej zmluvy o prevode vyššie uvedených nehnuteľností za sumu 2650,-Eur, na základe vyššie uvedeného splnomocnenia došlo dňa 11.08.2009 vo J. L. K. k podpísaniu kúpnej zmluvy č. J. medzi G. F. výlučným vlastníkom nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX v zastúpení D. E. ako predávajúceho a M. C. E. ako kupujúceho, ktorej predmetom bol predaj nehnuteľností uvedených na LV č. XXXX v katastrálnom území N., okr. O., za dohodnutú sumu 2650,-Eur a na základe podaného návrhu na vklad, predložením kúpnej zmluvy, povolila správa katastra mesta O. dňa 09.09.2009 vklad vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti v prospech kupujúceho M. C. E., pričom bolo zistené, že G. F. predmetné splnomocnenie nepodpísal a kúpnu cenu neprevzal, čím týmto konaním vznikla G. F., trvale bytom N. XXX reálna škoda vo výške 12 555,-Eur,

v bode 2/ rozsudku obžalovaný D. E.

- dňa 07.08.2009 v presne nezistenom čase na Obecnom úrade v obci R., po vzájomnej dohode s D. F., uviedol do omylu G. F. a C. F. v otázke oprávnenosti zastupovania vo veci uzatvárania a podpisovania kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX, katastrálne územie R., obec R., okr. O. tak, že využil ich dôveru, ktorú za nápadne pre nich nevýhodných podmienok v domnení, že podpísaním splnomocnenia D. E. poskytne D. F. finančnú pôžičku, manželia F. mali byť ručiteľmi tejto pôžičky, nakoľko dcére plne dôverovali, obsah splnomocnenia si neprečítali a následne dňa 07.08.2009 podpísali na H. I. J. R. pred zamestnankyňou úradu splnomocnenie, ktorým splnomocňujú osobu menom D. E. na úkony spojené s predajom parc. č. KN202/24 – záhrady o výmere 210 m², rodinný dom súp. č. XXX postavený na parc. č. KN202/16 zapísané na menách F. G. a C. F., S. A. na LV XXX a zároveň D. E. splnomocnili k zastupovaniu vykonávania práv a povinností pri uzatváraní a podpísaní kúpnej zmluvy o predaj nehnuteľností uvedených na LV č. XXX za dohodnutú cenu 4000,-Eur, ktorú mala prevziať D. F., S. F., čím uvedeným konaním vznikla manželom F., trvale bytom R. XXX, škoda vo výške 49 400,-Eur.

v bode 3/ obžalovaná D. F.

- v dobe od 22.12.2008 do 31.07.2009 v Kamenici č. 383, okr. O., ako dlžníčka, prevzala od C. F., ako veriteľky, opakované finančné hotovosti spolu vo výške 3 560,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti do 31.07.2009, kde tieto napriek opakovaným výzvam doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičiek veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti, spôsobila C. F., trvale bytom N. č. 383, okr. O., škodu vo výške 3560,-Eur,

- v presne nezistený deň v júli 2009 v N. č. 383, okr. O., ako dlžníčka prevzala od G. F., ako veriteľa, finančnú hotovosť vo výške 800,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti do 30.09.2009, kde túto napriek opakovaným výzvam doposiaľ nevrátila, čím takto svojím konaním spôsobila G. F., trvale bytom N. P. XXX, okr. O., škodu vo výške 800,-Eur,

- dňa 30.07.2009 vo J. O. P. XX, okr. A., ako dlžníčka prevzala od Q. F., ako veriteľky, finančnú hotovosť vo výške 200,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti 08.08.2009, kde túto doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičky veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti spôsobila Q. F., trvale bytom J. O. P. XX, okr. A., škodu vo výške 200,-Eur,

- v dobe od 14.07.2009 do 15.08.2009 v N. č. 473, okr. O., ako dlžníčka prevzala od C. G. O., ako veriteľky, opakované finančné hotovosti spolu vo výške 200,-Eur ako bezúročnú pôžičku s lehotou splatnosti do 22.08.2009, kde túto doposiaľ nevrátila, pričom pri poskytnutí pôžičky veriteľke zatajila existujúce záväzky voči iným veriteľom, čím takto uvedením veriteľky do omylu ohľadom svojej platobnej schopnosti spôsobila C. G. O., trvale bytom N. P. 473, okr. O., škodu vo výške 200,-Eur.

Obžalovanému D. E. okresný súd podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou pod sp. zn. 10T/1/2018 zo dňa 24.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 4To/5/2020 zo dňa 17.02.2021 považoval na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný.

Obžalovanej D. F. prvostupňový súd podľa § 221 ods. 3, s použitím § 39 ods. 2 písm. a/ Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba v trvaní 3 (troch) rokov .

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku okresný súd poškodených C. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX, G. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N. XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na občianskosúdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania prokurátor, čo do výroku o treste v neprospech oboch obžalovaných a obžalovaná D. F. do viny a trestu.

V neskoršie preložených dôvodoch odvolania obžalovaná prostredníctvom zvoleného obhajcu namieta, že súd na základe vykonaného dokazovania a dôkazov, ktoré boli zabezpečené či to už v prípravnom konaní alebo na hlavných pojednaniach nesprávne rozhodol, ak ju uznal vinnou zo žalovaných trestných činov. Ohľadom skutku pod bodom 1 obžalovaná počas celého trestného konania tvrdila, že sa uvedeného skutku nedopustila. Podrobne opísala, že jedine čoho sa dopustila je, že na H. I. J. K. sa podpísala do knihy overovania podpisov v mene svojho manžela, pričom ju pracovníčka obecného úradu vôbec neupozornila, že sa má podpísať svojim menom F. v zastúpení F.. Túto jej obranu jednoznačne verifikoval vo svojom znaleckom posudku ako aj pri svojej výpovedi znalec PhDr. Igor Grajciar, kde vo svojom znaleckom posudku na otázku číslo 1/ uviedol, že sporný podpis na plnej moci o splnomocnení D. F. k zastupovaniu pri prevode nehnuteľností datovaný 10.08.2009 označený ako 001/099 je kategorický pravý, vlastnoručne napísaným podpisom G. F.. Taktiež na otázku číslo 2/ znalec uviedol, že podpis na plnej moci o splnomocnení D. E. k zastupovaniu pri prevodoch nehnuteľností datovaný dňa 10.08.2009 a označený ako 002/099 je kategoricky pravý, vlastnoručne napísaný podpisom G. F.. Obžalovaná chce ešte zdôrazniť, že znalec pri svojej výpovedi uviedol, že pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal zo sporných podpisov a mal k dispozícii porovnávacie podpisy, ktoré boli nepochybne pravými podpismi poškodeného G. F. a tiež mal skúšku písma poškodeného, kde za týmto účelom poškodeného predvolal a ktorý mu riadne poskytol skúšku písma. Teda mal dostatok porovnávacieho materiálu, aby mohol posúdiť pravosť podpisov. Taktiež znalec PhDr. Igor Grajciar v znaleckom posudku č. 5/2015 uviedol, že podpis F. G., ktorý označil ako 001/990 na kúpnej zmluve zo dňa 10.08.2009 je jednoznačne pravým podpisom G. F.. Súd prvého stupňa sa však so závermi znaleckých posudkov nestotožnil a uveril výpovediam svedkov poškodených, bývalého manžela obžalovanej, svokra a svokry, ktorých výpovede sú podľa strany obhajoby tendenčné, nakoľko sú voči osobe obžalovanej títo svedkovia zaujatí. Čo sa týka skutku pod bodom 3/ rozsudku, tak tu chce obžalovaná uviesť, že súd tu mal postupovať v zmysle zásady „ultima ratio“ a tieto skutky v jej prípade nie sú trestným činom. Je pravdou, že si od svedkov požičala tam uvedené sumy, ktoré v rôznych časových intervaloch aj vrátila ako pôžičku. V zmysle Občianskeho zákonníka platí, že ak pri pôžičke a to aj ústnej, keď nie je dojednaná doba splatnosti, dlh sa stáva zročným, po tom čo je dlžník veriteľom vyzvaný na splatenie a od tej doby, teda od doby splatnosti sa aj dlh v 3 ročnej dobe premieňuje. Ako vyplýva zo svedeckých výpovedí obžalovaná nebola vyzývaná svedkami na vrátenie požičaných peňazí a teda nemohla byť v omeškaní s ich vrátením. V zmysle Občianskeho zákonníka je irelevantné či mala viacero pôžičiek, alebo iba jednu alebo žiadnu. Občiansky zákonník je zákon rovnakej právnej sily ako Tr. zákon. Ak obžalovaná neporušila Občiansky zákonník nemohla porušiť ani normy trestného práva. Preto obhajoba navrhuje na základe uvedených skutočností, aby odvolací súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil, resp. aby vec zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň navrhuje odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Prokurátor vo svojom odôvodnení odvolania po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku a tam uvedeným odôvodnením uložených trestov obžalovaným sa nestotožnil s úvahami prvostupňového súdu pri ukladaní trestu. Poukazuje na súdnu prax pri upustení od uloženia súhrnného

trestu. Zo spisového materiálu vyplýva, že obžalovaný bol skorším rozsudkom právoplatne odsúdený za nie zanedbateľnú majetkovú trestnú činnosť, ktorej sa dopúšťal v období od 25.06.2004 do 04.10.2007. Ďalej je zrejmé, že trest mu uložený je trestom pri dolnej hranici trestnej sadzby najprísnejšieho trestného činu, za ktorý bol uznaný vinným. V tomto prípade obžalovaný mal spáchať skutky v rokoch 2008 - 2009, jedná sa o viac skutkov právne posúdených ako trestný čin podvodu, teda opätovne sa jedná o majetkovú trestnú činnosť. Vzhľadom na uvedené, v kontexte s podmienkami pre posúdenie dôvodnosti upustenia od uloženia súhrnného trestu, súd v rámci úvah o treste žiadnym spôsobom bližšie nerozviezol dôvody, ktoré boli pre neho podstatné pre záver o zákonnosti upustenia od uloženia súhrnného trestu. Súd len konštatoval, že je to pre ochranu spoločnosti a nápravu páchatela dostatočné, avšak bližšie už sa nevyjadril ku konkrétnym okolnostiam, ktoré takýto záver odôvodňujú (správanie obžalovaného, jeho osobné, rodinné pomery, primeranosť k povahe a závažnosti zbíhajúcej trestnej činnosti a iné). Samozrejme, aj dĺžka trestného konania môže byť dôvodom k úvahám o uloženie miernejšieho trestu, avšak aj túto skutočnosť je potrebné vyhodnocovať s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na povahu, charakter, spôsob spáchania trestného činu, ako aj výšku majetkového prospechu, ktorý sa obžalovaný snažil získať, nemožno skutok v tejto trestnej veci považovať za taký, ktorý by bolo možné posúdiť ako konanie nižšej závažnosti a teda považovať už uložený trest vo vzťahu k tejto zbíhajúcej sa trestnej činnosti, za primeraný. Naopak, vzhľadom na vykonané dokazovanie je zrejmé, že obžalovaný takto konal s ďalšou osobou tak, aby uviedli do omylu poškodených, pričom sa snažil zabezpečiť protiprávnym spôsobom také právne listinné podklady pre uskutočnenie ďalších právnych úkonov, ktoré by nasvedčovali oprávnenosti jeho nároku a následne sám vykonal ďalšie právne úkony vo vzťahu k majetku, aby zabezpečil sťaženie, resp. nemožnosť úspešného uplatnenia nároku oprávnenou osobou (poškodeným) prostriedkami civilného práva. Preto takéto konanie obžalovaného nemožno posúdiť inak, ale len ako sofistickovanú formu protiprávneho podvodného konania. Obžalovaný v priebehu trestného konania sa nepriznal, svoje konanie neofutoval a taktiež nevyvinul žiadne kroky k účinnej náprave škodlivého následku. Aj vzhľadom na tieto skutočnosti nemôže dĺžka trestného konania byť jediným dôvodom ukladania trestu v prospech obžalovaného v zmysle akceptovania trestu uloženého skorším rozsudkom o výmere 4 rokov nepodmienečne, naviac, ak u neho prichádza do úvahy, pri zohľadnení prítiažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., uloženie trestu odňatia slobody o výmere minimálne 64 mesiacov. Má preto za to, že u obžalovaného absentujú akékoľvek relevantné okolnosti preukazujúce dôvodnosť upustenia od uloženia súhrnného trestu a teda nemôže byť naplnený účel trestu, ani zabezpečená ochrana spoločnosti a náprava páchatela.

Vo vzťahu k trestu uloženému obžalovanej D. F. prokurátor uvádza, že spôsobom konania, osobám, voči ktorým protiprávne konanie smerovalo (voči osobám blízkym - rodičia, manžel), spôsobenému následku, výške škody, je toto konanie taktiež možné vyhodnotiť ako sofistickovanú podvodnú trestnú činnosť. Obžalovaná v priebehu trestného konania sa k spáchaniu skutkov taktiež nepriznala, svoje konanie neofutovala a taktiež nevyvinula žiadne kroky k účinnej náprave škodlivého následku. Obžalovanú tiež nemožno považovať za osobu, u ktorej by posudzované konanie mohlo byť považované za akýsi „exces“ z vedenia riadneho života, nakoľko v minulosti už bola niekoľkokrát odsúdená za spáchanie trestnej činnosti. Uvedené platí aj napriek tomu, že sa na ňu hľadí, akoby odsúdená nebola. Preto, ani vzhľadom k dĺžke konania, čo je v podstate jediným dôvodom uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby u obžalovanej, bez zistení iných skutočností, odôvodňujúcich mimoriadne zníženie trestu, nemožno takto uložený podmienený trest odňatia slobody o výmere 2 rokov považovať za zákonný, správny a spravodlivý. Naviac u obžalovanej, pri zohľadnení prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., prichádza do úvahy taktiež uloženie trestu odňatia slobody o výmere minimálne 64 mesiacov. Preto navrhol, aby odvolací Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/99/2012 zo dňa 14.09.2022 vo výrokoch o treste a rozhodol sám tak, že obžalovanému D. E. uloží súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby, minimálne o výmere 5 rokov, so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovanej D. F. uloží úhrnný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby o výmere 3 rokov, s probačným dohľadom nad jej správaním, s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou o výmere 5 rokov, za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností.

Z vyjadrenia obhajcu obž. D. E. k odvolaniu prokurátora vyplýva, že odvolaním napadnutý rozsudok považujú za spravodlivý, náležite odôvodnený a koreluje so všetkými skutočnosťami, ktoré počas trestného konania vyšli najavo. Na zdôraznenie správnosti napádaného výroku poukazujú na to, že nie je pravdou tvrdenie prokurátora o tom, že jediným kritériom, ktoré viedlo súd prvého stupňa k upusteniu

od uloženia súhrnného trestu osobe obžalovaného bola iba dĺžka trestného konania a nie je pravdou ani to, aby súd prvého stupňa v odvolaní napadnutom rozsudku bližšie nerozviezol dôvody, ktoré ho k predmetnému upusteniu od uloženia súhrnného trestu viedli. Súd prvého stupňa v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku (str. 21, 4. odsek) jasne uviedol, že k upusteniu od uloženia súhrnného trestu pristúpil v prípade obžalovaného preto, lebo skorším rozsudkom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov a tento trest odňatia slobody mu bol uložený taktiež za majetkovú trestnú činnosť, ktorej sa navyše dopustil v období od 25.06.2004 do 04.10.2007, tzn. v období bezprostredne predchádzajúcom spáchaniu trestnej činnosti, za ktorú ho v tomto trestnom konaní uznal vinným súd prvej inštancie a až nad rámec vyššie uvedeného súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku (str. 21, 5. odsek) dodal, že k upusteniu od uloženia súhrnného trestu ho viedla aj dĺžka tohto trestného konania, ktorá sama o sebe odôvodňuje uloženie miernejšieho trestu. Z uvedeného teda vyplýva, že nie sú pravdivé tvrdenia prokurátora o tom, aby súd prvej inštancie bližšie nerozviezol dôvody, ktoré ho viedli k upusteniu od uloženia súhrnného trestu a že takýmto dôvodom mala byť výlučne iba dĺžka tohto trestného konania. Vo vzťahu k skoršiemu odsúdeniu (za skutky z obdobia od 25.06.2004 do 04.10.2007) obžalovaný chce ďalej dodať, že ide skutočne o negatívne obdobie jeho minulosti, ktoré bolo poznačené trestnou činnosťou s tým, že trestnú činnosť prejednávajú v tomto trestnom konaní osobne považujem za „súčasť“ takéhoto negatívneho obdobia svojej minulosti, ktoré je už definitívne a dlhodobo za ním. Podľa názoru obžalovaného je správne a spravodlivé, ak súd prvej inštancie náležite reflektoval tak na charakter predchádzajúcej trestnej činnosti ako aj na obdobie jej spáchania a až na základe toho dospel k záveru o tom, či je alebo nie je v jeho prípade na mieste upustenie od uloženia súhrnného trestu. V tomto smere sa v plnej miere stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie o tom, že ide identicky o majetkovú trestnú činnosť a to navyše z takmer toho istého obdobia. Osobitne vo vzťahu k dĺžke tohto trestného konania, ktorú aj samotný súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku (str. 21, 5. odsek) označil de facto za samostatný dôvod pre uloženie miernejšieho trestu dodal, že skutky, za spáchanie ktorých bol v tomto trestnom konaní súdom prvej inštancie uznaný vinným, sa stali v auguste roku 2009, tzn. takmer pred 14 rokmi, obvinenie za spáchanie týchto skutkov mu bolo vznesené v auguste roku 2010, tzn. takmer pred 13 rokmi a obžaloba na súd prvej inštancie bola podaná v septembri roku 2012, tzn. takmer pred 11 rokmi. Zohľadniac rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít a to Najvyššieho súdu SR (napr. 3 Tdo 54/2017 zo dňa 14.03.2018), Ústavného súdu SR (napr. uznesenie ÚS SR č. k. IV. ÚS 203/2013 zo dňa 05.04.20213) a Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie vo veci Beck proti Nórsku z 26.06.2001, sťažnosť č. 26390/95), možno konštatovať, že zmiernenie trestu, resp. uloženie nižšieho trestu v rámci zákonom ustanoveného rámca v neprimerane dlho trvajúcich trestných konaniach je adekvátne a možno to považovať za určitú formu satisfakcie, resp. odškodnenia štátu za neprimerane dlhé obdobie neistoty, ktorému je páchatel trestného činu vystavený. V tomto kontexte má obžalovaný na rozdiel od prokurátora za to, že ak by aj súd prvého stupňa hypoteticky ako jediný dôvod pre upustenie od uloženia súhrnného trestu v jeho prípade vzal do úvahy neprimeranú dĺžku tohto trestného konania v trvaní takmer 13 rokov (čo nie je pravdou, pretože súd prvej inštancie zohľadnil aj iné okolnosti), tak aj takéto odôvodnenie by podľa názoru obžalovaného mohlo argumentačne spoľahlivo obstať. Následne poukazuje a rozoberá pojem extrémne prieťahy v súdnom konaní. Navrhol krajskému súdu odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obž. D. F. je dôvodne, aj keď z iných ako uvádzaných dôvodov a odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že predmetom jeho prieskumnej činnosti boli výroky o vine a treste u obžalovanej D. F. a výrok o treste u obž. D. E., keďže odvolanie podal vo vzťahu k tomuto obžalovanému len prokurátor čo do trestu, čím výrok o vine a právnej kvalifikácii konania v bode 1 a 2 napadnutého rozsudku u obž. D. E. nadobudol právoplatnosť.

Vo vzťahu k žalovaným skutkom u obž. D. F. krajský súd má za to, že boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci zákonným spôsobom a to aj so zohľadnením dôkazov vykonaných odvolacím súdom na verejnom zasadnutí (uvedených nižšie), pričom ani obhajoba ani prokurátor sa v odvolacom konaní vykonania ďalších dôkazov nedomáhali. Z týchto procesne

zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú po doplnení dokazovania krajským súdom oporu vo výsledkoch dokazovania. Takto ustálené skutkové okolnosti, potom považuje odvolací súd za správne, s nimi sa stotožnil a keďže prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa, z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností, v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd zastáva názor, že výsledky vykonaného a doplneného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaná D. F. spáchala skutky, ktoré sú jej obžalobou kladené za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Vo vzťahu ku záveru o vine v bode 1/ u obž. D. F. súd prvého stupňa mal v konaní výpoveďou poškodeného G. F. ml., ako aj výpoveďami svedkov, jeho kolegov jednoznačne preukázané, že v tom čase bol na pracovnom turnuse vo T. a počas celého turnusu nebol doma a teda nemohol predmetné splnomocnenia podpísať. Obžalovaná o tom, aby tieto splnomocnenia podpísal jej manžel nepredložila okresnému súdu žiaden dôkaz, pričom samotné vyjadrenie obžalovanej, že sa o odpredaji pozemku, ktorý bol vo výlučnom vlastníctve jej manžela a rodinného domu nerozprávala, nevysvetlila mu dôvody, ale mu len nechala na stole papiere na podpis, je nevierohodné a neakceptovateľné. Prvostupňový súd to považoval len za účelovú obranu na strane obžalovanej, ktorá nemá žiadnu logickú oporu. Je pravdou, že znalec PhDr. Igor Grajciar v znaleckých posudkoch konštatoval, že sporný podpis na plnej moci o splnomocnení D. F. k zastupovaniu pri prevode nehnuteľnosti, datovaný 10.08.2009 je pravým, vlastnoručne napísaným podpisom G. F., taktiež podpis na plnej moci o splnomocnení D. E. k zastupovaniu pri prevodoch nehnuteľnosti datovaný 10.08.2009 je pravým, vlastnoručne napísaným podpisom G. F. a sporný podpis v znení „F. G.“ na kúpnej zmluve z 10.08.2009 je pravým vlastnoručne napísaným podpisom G. F.. Na druhej strane bolo preukázané, že podpis G. F. na plnej moci zo dňa 10.08.2009, ktorým splnomocnil D. E., aby ho zastupoval pri uzatváraní kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, bol na obecnom úrade overený pracovníčkou bez prítomnosti poškodeného, pričom pracovníčka tak konala na základe toho, že ju k tomu uprosila obžalovaná D. F.. Súd prvého stupňa zároveň poukázal aj na výpoveď svedkyne U. P., ktorá vypovedala, že obžalovaná jej sama rozprávala o tom, že je vo veľkých problémoch, pretože založila rodinný dom, ktorý spolu s manželom postavili, rovnako založila aj rodičovský dom. Obžalovaná jej povedala, že manžel nevedel o tom, že tento rodinný dom založila, že mu to dala podpísať, keď bol opitý, alebo nejakým takým spôsobom. Tento rodinný dom založila p. E., kde jej povedala, že sa s ním dohodla, že keď vyhrá súdny proces, že ho prevedie na ňu, len ona bude majiteľkou tohto domu. Rovnako založila rodinný dom svojich rodičov p. E., kde taktiež o tom nikto nevedel, ani jej brat. Okresný súd poukázal aj na ostatné preukázané súvislosti z výpovede svedkov, že obžalovaná bola v tom čase vo veľkých finančných problémoch, čo nakoniec vyplýva aj z výpovede samotnej obžalovanej, z čoho vyplýva záver, že obžalovaná sa skutku dopustila, tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku v spolupáchateľstve s obžalovaným D. E.. Uvedený záver potvrdzuje aj to, že obžalovaná sa o tom, že bol prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam zrealizovaný manželovi nezmenila, ani po jeho príchode domov z T., dozvedel sa o tom náhodne pri prevode iných pozemkov. Ak obžalovaná tvrdí, že manžel o tomto predaji resp. prevode vedel, nevysvetlila, prečo nepočkala, kým sa manžel vrátil domov z T., aby došlo k riadnemu prevodu nehnuteľnosti, keďže manžel obžalovanej, poškodený G. F. ml. sa vrátil domov o mesiac po tomto prevode. Zároveň je zarážajúcim faktom cena za prevod týchto nehnuteľností a to pozemku ako aj neskolaudovaného rodinného domu za sumu 2.650,-Eur, keďže cena týchto nehnuteľností pri riadnom predaji by bola niekoľkonásobne vyššia a tým by obžalovaná získala aj viac peňazí na uhradenie svojich dlhov, kde tvrdila, že bola vydieraná a musela uhradiť dlhy. Celé konanie obžalovanej je v tomto smere nelogické a so zrejším cieľom scudzit' tieto nehnuteľnosti bez vedomia poškodeného, teda jej manžela.

K takto uvádzaným skutočnostiam je potrebné poukázať aj na doplnené dokazovanie uskutočnené krajským súdom na verejnom zasadnutí, pričom boli oboznámené listinné dôkazy, na základe ktorých došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti uvedenej v skutku 1/ a to kúpnu zmluvu o prevode nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX k.ú. N., okres O., parcela KN-499 a parcela KN 557/2

uzatvorená medzi G. F., nar. XX.XX.XXXX v zastúpení obžalovaným D. E. ako predávajúcim a M. C. E. (synom obžalovaného) ako kupujúcim zo dňa 11.08.2009 a Plnomocenstvo, ktorým G. F. a D. F. (obžalovaná) splnomocňujú D. E. (obžalovaného), aby ich zastupoval v plnom rozsahu práv pri uzatváraní kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá je tam bližšie špecifikovaná ako aj kúpna cena (2.650 Eur), taktiež v konaní o povolenie vkladu do katastra a iné, na ktorej je overený nielen podpis obžalovanej ale aj podpis pošk. G. F. dňa 10.08.2009 na matrike obce K.. Z výpovede obžalovanej (viď čl. 960) prítom jednoznačne vyplýva, že práve na tejto plnej moci (nachádzajúca sa na čl. 926), ktorá bola preložená príslušnému katastrálnemu úradu v konaní o povolenie vkladu do katastra nehnuteľností, sa nielenže ona sama podpísala, ale popísala sa aj za svojho v tom čase manžela G. F. jeho menom, ktorý tam ani nebol prítomný, pričom uprosila matrikárku svedkyňu K. O., aby overila podpis aj jej manžela, čo táto v rozpore so zákonnými predpismi urobila.

Aj keď obhajoba namieta, že v zmysle znaleckých posudkov a výpovedí znalca PhDr. Igora Grajciara vyplýva, že sporný podpis na plnej moci o splnomocnení D. F. k zastupovaniu pri prevode nehnuteľností datovaný 10.08.2009 označený ako 001/099 je kategorický pravý, vlastnoručne napísaným podpisom G. F. a podpis na plnej moci o splnomocnení D. E. k zastupovaniu pri prevodoch nehnuteľností datovaný dňa 10.08.2009 a označený ako 002/099 je kategoricky pravý, vlastnoručne napísaný podpisom G. F. a taktiež, že podpis F. G., ktorý označil ako 001/990 na kúpnej zmluve zo dňa 10.08.2009 je jednoznačne pravým podpisom G. F., je nutné uviesť, že tieto listiny neboli predložené na príslušný kataster nehnuteľností a ani na ich základe nebol povolený vklad a tým aj zmena vlastníka vyššie uvádzaných nehnuteľností. Tieto by ani neboli spôsobilé na takéto konania, keďže pri prevodoch nehnuteľností zákon jednoznačne vyžaduje overený podpis vlastníka nehnuteľnosti (predávajúceho, darcu), čo ani jedna z týchto listín nespĺňala. V danom prípade je preto irelevantné, či na vyššie uvádzaných listinách je/nie je pravý podpis pošk. G. F., pretože na kataster nehnuteľností bola predložená iná listina- plnomocenstvo na zastupovanie, ktorú tento poškodený vlastnoručne nepodpísal, ale ho podpísala práve obž. D. F., čím sa dopustila podvodného konania na úkor poškodeného, ktorý bol výlučným vlastníkom prevádzaných nehnuteľností a prítom sa obohatila o kúpnu cenu 2.650,- Eur, ktorú jej odovzdal obž. D. E..

Vo vzťahu ku skutkom pod bodom 3/ súd prvého stupňa uznal vinu obž. D. F. na základe toho, že v konaní bolo preukázané, že obžalovaná uviedla poškodených C. F., G. F., Q. F. a C. G. O. do omylu o otázke jej schopnosti splácať pôžičku, pričom vedela, že v čase keď si požičala peniaze od poškodených, nemala finančné prostriedky na ich vrátenie.

Odvolací súd na doplnenie vyššie uvedeného záveru oboznámil úverové zmluvy uzavreté medzi obžalovanou D. F. a veriteľmi v rozhodnom období, z ktorých vyplýva, že obžalovanej bol poskytnutý úver dňa 04.03.2009 K. R. vo výške 7.000,- Eur, dňa 19.03.2009 ČSOB bankou v sume 3.300,- Eur, dňa 03.04.2009 H. R. vo výške 1.700,- Eur, pričom tieto úvery nesplácala v dohodnutých termínoch a boli postúpené na vymáhanie. Taktiež zo správy GE MONEY vyplýva, že obžalovanej bol dňa 05.05.2008 poskytnutý úver vo výške 3.319,39 Eur a dňa 28.08.2009 v sume 1.659,70 Eur, pričom splátky u oboch pôžičkách uhrádzala do marca 2009 a z dôvodu omeškania s platením veriteľ odstúpil od zmlúv a tieto predčasne ukončil (07.07.2009 a 15.07.2009). Prvá stavebná sporiteľňa a.s. prítom zaslala obžalovanej v dňoch 03.08.2009 a 02.09.2009 upomienky k úhrade nedoplatku. Sama obžalovaná prítom uviedla, že jej príjem v tom čase (od marca do októbra 2009) pozostával len z opatrovateľského príspevku na matku vo výške 169,- Eur mesačne.

Okrem toho obžalovaná dňa 07.05.2009 uznala pohľadávku vo výške 1.244.000,- Sk (41.293,24,- Eur) voči p. C. F..

Z takto uvádzaných skutočností krajský súd dospel k jednoznačnému záveru, že obž. D. F. bola v čase požičiavania si finančných prostriedkov od poškodených uvedených v bode 3/, t.j. C. F., G. F., Q. F. a C. G. O. v predĺžení (insolventnosti), a teda si musela byť vedomá aj toho, že ňou požičané peniaze nevráti v dohodnutom termíne, čím uviedla do omylu týchto veriteľov v otázke času a možnosti vrátiť poskytnuté finančné prostriedky. Nie je pravdou tvrdenie obhajoby o tom, že by obžalovaná s menovanými veriteľmi nemala dohodnutú dobu splatnosti, čo vyplýva z ich výpovedí a bola to práve obžalovaná, ktorá neplnila v dohodnutom termíne splatnosti dlhu, pričom k tomu nie je potrebná žiadna výzva veriteľov zmysle Občianskeho zákonníka na plnenie. Obžalovaná poškodeným hovorila napr., že peniaze vráti do týždňa, keď príde manžel zo zahraničia a pod., teda bol identifikovaný dátum zročnosti dlhu a nie je nutné, aby veriteľ svoju pohľadávku od obžalovanej najprv musel žiadať na základe písomnej výzvy, ale mohol sa

ihneď obrátiť na súd a podať civilnú žalobu. Obž. D. F. ani nepopiera požičanie peňazí (okrem manželov F., kde časť peňazí – 1560,- Eur, mala byť podľa nej darom) uvádzala len to, že s veriteľmi mala dohodu o tom, že peniaze vráti, keď sa manžel vráti zo zahraničia, resp. keď bude mať alebo keď ona zarobí peniaze v Rakúsku, čo ale nekorešponduje s výpoveďami jednotlivých poškodených, ktorí uvádzali dostatočne konkretizované dátumy (obdobia), odkedy im poškodená sľubovala vrátiť požičané peniaze. Obžalovaná si pritom musela byť vedomá, vzhľadom na dovtedy nesplatené úvery od vyššie uvádzaných bankových inštitúcií, že v čase, keď si požičiavala peniaze od poškodených, im ich nebude môcť vrátiť v dohodnutom čase, čím ich uviedla do omylu a na ich úkor sa obohatila.

Na základe týchto skutočností mal potom krajský súd za preukázané, že obžalovaná D. F. sa dopustila konania kladenej jej za vinu.

Pochybil ale okresný súd pri právnej kvalifikácii konania obžalovanej. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd k bodu 1/ uviedol, že obžalovaní D. E. a D. F. spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že využili niečí omyl a spôsobili tak na cudzom majetku väčšiu škodu, čo je síce správne, avšak toto konanie u obž. D. F. právne kvalifikoval ako zločin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, teda že spôsobili značnú škodu - viac ako 26.600 Eur, čo ale nezodpovedá skutočnosti, pretože obžalovaní žalovaným činom spôsobili škodu vo výške 12.555,- Eur. Takémuto konaniu preto zodpovedá právna kvalifikácia podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona.

Naproti tomu v bode 3/ napadnutého rozsudku prvostupňový súd kvalifikoval konanie obžalovanej ako zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona (závažnejší spôsob konania – na viacerých osobách – § 138 písm. j/ Tr. zákona), avšak v právnej vete uviedol, že obžalovaná na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že využila niečí omyl a spôsobilá tak na cudzom majetku značnú škodu, čomu ale odpovedá ustanovenie § 221 ods. 1, 3 písm. a/ Tr. zákona.

Súčasne z oboznámených uznesení o vznesení obvinenia obž. D. F. vyplýva, že vo vzťahu ku skutku uvedenom pod bodom 1/ bolo vydané uvedené uznesenie dňa 31.08.2010, ktoré si prevzala dňa 15.10.2010. Ohľadne skutkov pod bodom 3/ bolo uznesenie vyhotovené 31.12.2010 a obžalovanej bolo doručené 05.01.2011. Obidve uznesenia sa pritom týkali toho istého trestného činu a to podvodu.

Podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin.

Podľa § 122 ods. 13 Tr. zákona, ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

Z citovaných ustanovení možno vyvodiť, že pokračovanie v trestnej činnosti je taká trestná činnosť, keď jednotlivé čiastkové konania - čiastkové útoky naplňajú rovnakú skutkovú podstatu trestného činu. Objektívna súvislosť je daná časovou súvislosťou v páchaní čiastkových útokov - môže ísť o niekoľko dní alebo týždňov, rovnakým alebo podobným spôsobom páchania čiastkových útokov (napr. vlámania, podvody, násilie), rovnakým predmetom útoku, výnimočne môže ísť aj o rôzne predmety (napr. pri krádeži peniaze, klenoty, spotrebná elektronika). Subjektívna súvislosť spočíva v uskutočňovaní rovnakého zámeru (jednotiaci zámer). V podstate ide o uskutočňovanie vopred uváženeho plánu (napr. série bytových krádeží, bankových lúpeží, znásilnení). V prípade pokračovacieho trestného činu sa všetky čiastkové útoky posudzujú ako jeden trestný čin, pričom najmä pri majetkových trestných činoch sa škody spôsobené jednotlivými čiastkovými útokmi spočítavajú. Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine, ktorý ho odlišuje od opakovania trestného činu (od rovnorodého viacčinného súbehu) je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňa znaky toho istého trestného činu, sú zo subjektívnej stránky spojené jedným a tým istým zámerom v tom zmysle, že páchatel už od začiatku zamýšľa aspoň v najhrubších črtách aj ďalšie útoky a že z objektívnej stránky sa tieto jednotlivé útoky javia

ako postupné realizovanie tohto jedného zámeru. Čas, miesto a spôsob spáchania jednotlivých činov páchatelom naplňajúcich znaky toho istého trestného činu sú z hľadiska posudzovania objektívnych súvislostí dôležité pre záver, či ide o pokračovanie v tom istom trestnom čine, alebo o jeho opakovanie. Z týchto objektívnych okolností možno usudzovať aj na to, či páchatel mal zjednocujúci zámer pokračovať v páchaní toho istého trestného činu.

Krajský súd po oboznámení sa s vyššie uvedenými uzneseniami o vznesení obvinenia obž. D. F. konštatuje, že obžalovaná sa vo všetkých zmienených prípadoch dopúšťala trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona spočívajúcich v uvádzaní poškodených do omylu a obohatenia sa na ich úkor. Dospel preto k záveru, že v daných prípadoch existuje ako objektívna tak aj subjektívna súvislosť v páchaní jednotlivých čiastkových útokov obžalovanou a preto je nutné túto trestnú činnosť posudzovať ako jeden pokračovací trestný čin.

Zistiac uvedené pochybenia preto krajský súd na podklade odvolania obžalovanej zrušil napadnutý rozsudok vo vzťahu k nej v celom rozsahu a znova rozhodol, pričom na nezmenenom skutkovom základe napravil vyššie uvedené nesprávne právne vety a kvalifikácie jej konania.

Možno preto uzavrieť, že obžalovaná D. F. sa na škodu cudzieho majetku obohatila tým, že využila omyl poškodeného G. F. a veriteľov menových uvedených v bode 3 /rozsudku, spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu a čin spáchala závažnejším spôsobom konania – na viacerých osobách, s častí v bode 1 /spoločným konaním s obž. D. E., čím naplnila všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 2, odsek 3 písmeno c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Tr. zákona, s častí v bode 1/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona.

Krajský súd na tomto mieste zároveň uvádza, že ako z výrokovej časti tak ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, či sa prvostupňový súd zaoberal poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami na strane obž. D. F. tak, ako mu to ukladá ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona. Okresný súd svoj prieskum obmedzil len na konštatovanie, že obžalovaná bola doposiaľ štyrikrát súdne trestaná, pričom všetky odsúdenia sú zahladené, teda sa na ňu hľadí, akoby nebola súdne trestaná. Z oboznámených trestných rozkazov Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/2/2012 zo dňa 25.01.2012, sp. zn. 3T/18/2012 zo dňa 12.03.2012, sp. zn. 4T/82/2014 zo dňa 20.11.2014 a sp. zn. 5T/68/2014 z 20.08.2014, ktoré sú všetky mimochodom zahladené vyplýva, že tam súdených skutkov sa obžalovaná dopustila, až po spáchaní teraz súdnej trestnej činnosti, preto jej mal okresný súd priznať poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zákona –obžalovaná viedla pred spáchaním trestného činu riadny život, čo krajský súd vo svojom rozhodnutí napravil. Len na ozrejmenie, odvolací súd nemohol pričítať obžalovanej priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona, teda že obžalovaná spáchala viac trestných činov, pretože konanie obžalovanej bolo odvolacím súdom posúdené a právne kvalifikované ako jeden pokračovací zločin podvodu, pričom zo Stanoviska 1/2011 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h/ Tr. zák. v otázke pojmu "viac" trestných činov sp. zn. Tpj 104/2009, prijaté 14. júna 2010 vyplýva, že pojmy "viac" v slovnom spojení "viac trestných činov" v § 37 písm. h/ Tr. zák. a "dva a viac" v slovnom spojení "dva a viac trestných činov" v § 41 ods. 1 Tr. zák. sú synonymom a ustanovenie § 37 písm. h/ Tr. zák. je v tomto rozsahu potrebné vykladať tak, že Trestný zákon považuje za priťažujúcu okolnosť spáchanie viac ako jedného trestného činu.

Súčasne nie je zrejmé, prečo súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanej použil ustanovenie § 39 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, podľa ktorého súd môže znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za prípravu na zločin alebo za pokus trestného činu a ak vzhľadom na povahu a závažnosť prípravy alebo pokusu má súd za to, že použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. V danom prípade súdený trestný čin bol dokonaný viacerými čiastkovými útokmi, teda nemohol okresný súd pri mimoriadnom znížení trestu postupovať podľa tohto ustanovenia, čo bol ďalší dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k obž. D. F..

Prvostupňový súd pritom uviedol, že pri ukladaní trestu obžalovanej zároveň zohľadnil aj dĺžku trestného konania, ktorá sama o sebe odôvodňuje uloženie miernejšieho trestu a uložil obžalovanej trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Súd prvého stupňa mal za to, že podmienený trest odňatia slobody postačí na nápravu

obžalovanej, aby sa v budúcnosti vyhýbala páchaniu trestnej činnosti, pričom prihliadol k tomu, že predošlé odsúdenia obžalovanej sú zahladené, ako aj k samotnej dĺžke trestného konania, kde uloženie prísnejšieho trestu by bolo v rozpore s účelom trestu uvedenom v § 34 Trestného zákona a ako aj článku 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

S uvedeným sa stotožnil aj krajský súd pričom dodáva, že podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestoch obvineným je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom je potrebné rešpektovať ich základné práva a slobody. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou ESLP posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu akými sú napríklad zložitnosť prípadu, chovanie procesných strán, štátnych orgánov a podobne. V prejednávacom prípade je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že sa nejednalo o rozsiahlu ekonomickú vec, ani obťažnú na dokazovanie, preto dĺžka konania (najmä súdneho pred okresným súdom) je v tomto prípade neprimeraná a je takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti dospel aj krajský súd k záveru, že s prihliadnutím na neúmernú dĺžku trestného konania, kedy od začatia trestného stíhania od 19.11.2009 až do podania obžaloby na okresný súd 20.09.2012, prešlo viac ako 2 roky a 10 mesiacov (čo možno hodnotiť ako časovo adekvátne), avšak následne k vyhláseniu napadnutého rozsudku až dňa 14.09.2022, ďalších skoro 10 rokov, boli splnené u obžalovanej D. F. podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

V kontexte uvedeného preto krajský súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o výmere trestu do úvahy prichádzajúcich okolností, s prihliadnutím najmä na osobu obžalovanej a zistenie, že u obžalovanej nejde o zvlášť narušeného páchatel'a, vyvodil záver, že uloženie trestu obžalovanej aj v rámci zákonnej trestnej sadzby (na 3 roky až 10 rokov) by bolo pre ňu neprimerane prísne a ochranu spoločnosti možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Odvolací súd sa preto stotožnil s rozhodnutím okresného súdu ohľadne výšky trestu a uložil obžalovanej D. F. rovnaký podmienený trest odňatia slobody na 2 roky. Krajský súd zastáva názor, že takto uložený trest v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov, vzhľadom na vyššie uvedené konkrétne okolnosti a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie a to aj so zohľadnením závažnosti konania obžalovanej a dotknutý záujem chránený Trestným zákonom. Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanej podmiennečne odložený a určená skúšobná doba na 3 roky.

Obžalovaná v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojim správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovanej krajský súd poukazuje na vyššie uvedené závery, ktorými sa riadil pri preskúmaní rozhodnutia a má za to, že vina obžalovanej bola v dostatočnom rozsahu preukázaná vykonanými dôkazmi. Dôvody odvolania uvádzané obžalovanou sú vo svojej podstate ich zopakovaním, pričom k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania. Ani krajský súd neuveril obrane obžalovanej spočívajúcej v tom, že sa skutku pod bodom 1/ nedopustila, pretože bola to samotná obžalovaná, ktorá sa podpísala na plnomocenstve za svojho v tom čase manžela G. F. ml. a podpis dala podvodne overiť na matrike obce K. (v iných obciach jej podpis bez prítomnosti manžela odmietli overiť), ktorým splnomocnila obž. D. E. na prevod nehnuteľností, ktorých výlučným vlastníkom bol tento poškodený, pričom práve táto plná moc bola použitá v katastrálnom konaní. Obžalovaná pritom nemala právo konať v mene svojho manžela, bez ohľadu na to, že mala mať plnú moc, ktorou ju poškodený splnomocnil na úkony súvisiace s prevodom nehnuteľností, ale čo je podstatné, na týchto plných mociach, či kúpnej zmluve podpis poškodeného nebol overený a teda ani tieto listiny by neboli

spôsobilé na zrealizovanie tam uvedených právnych úkonov. Krajský súd zastáva názor, že v danom prípade ide len o účelovú obranu obžalovanej v snahe vyviniť sa zo súdeného konania.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovanej, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že všetky vykonané dôkazy okresný ako aj krajský súd plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetné skutky sa aj podľa názoru krajského súdu stali tak, ako to prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ich spáchala aj obžalovaná D. F. tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd po doplnení dokazovania žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovanú zo spáchania týchto skutkov.

K objektívnej a subjektívnej stránke trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona krajský súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, pričom táto predpokladá existenciu páchatel'a, ktorý uvedie niekoho do omylu, príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a ňou vykonanou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením sa páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Platí, že omyl sa môže týkať skutočností minulých, prítomných aj budúcich, a musí byť nevedomý, nenásilný (skrytý) prostriedok, ktorým páchatel' vplyva na vôľu rozhodovania sa osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, o ktorom táto osoba nemá vedomosť, t.j. osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu nekoná pod fyzickým alebo psychickým nátlakom. Pri trestnom čine podvodu je podstatným, aby išlo o nezhodu predstavy s reálne existujúcou skutočnosťou (udalosťou), ktorú je možné objektívne overiť. „Uvedením do omylu“ sa potom rozumie aktívne konanie páchatel'a, ktorý koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu (stav), ktorá sa však nezohoduje s objektívnou realitou. Dispozíciou majetkovej povahy, ktorú vykonáva osoba konajúca v omyle, sa rozumie určité majetkové plnenie, ktorým dochádza k škode na strane poškodenej osoby a zároveň k obohateniu na strane páchatel'a alebo inej osoby. Spravidla pôjde o odovzdanie (prenechanie, prevod) určitej veci (vecí, peňazí) z majetku poškodeného do dispozície páchatel'a alebo inej osoby. Aby mohlo ísť o naplnenie všetkých znakov trestného činu podvodu, je preto nevyhnutným, aby škoda na cudzom majetku a obohatenie iného mali základ (príčinnú súvislosť) práve v „podvodnom konaní“ páchatel'a (t. j. konaním, ktorým páchatel' iného uvádza do omylu, alebo využíva omyl iného), čo nastalo aj v tomto konkrétnom prípade. Práve v otázke oprávnenosti zastupovania poškodeného obžalovanou došlo k majetkovej dispozícii a uvedenia do omylu v súvislosti s prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, čím sa na úkor poškodeného prevzatím kúpnej ceny obžalovaná obohatila.

Dôvodná nie je ani námietka obžalovanej argumentujúca zásadou chápania trestnej represie ako „ultima ratio“ pri skutkoch pod bodom 3/. Platí, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Aj z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR vyplýva, že ak páchatel' svojim konaním naplní zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestného poriadku. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy, len pri prečinoch. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo 35/2013). Materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný mierou závažnosti je v prípade dotknutého činu nepochybne naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené závažnejším spôsobom konania – na viacerých osobách obžalovanou, čo je okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby za zločin. V zmysle ustálenej judikatúry tiež platí, že ak páchatel' už v čase poskytnutia pôžičky peňazí konal v úmysle vypožičané peniaze buď vôbec nevrátiť, alebo ich nevrátiť v dohodnutej lehote, alebo konal aspoň s vedomím, že peniaze v dohodnutej lehote nebude môcť vrátiť a že tým uvádza iného do omylu, aby sa na škodu jeho majetku obohatil, v prípade spôsobenia malej škody, ide o trestný čin.

Podstatou podaného odvolania je pritom snaha obžalovanej dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľky dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké boli urobené.

Vo vzťahu k odvolaniu okresného prokurátora krajský súd zastáva názor, že v danom prípade bolo vo vzťahu k obžalovanej potrebné aplikovať inštitút mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody,

poukazujúc na vyššie uvedenú argumentáciu a to vzhľadom aj na jej pomery a dobu, cca 14 rokov, ktorá od spáchania trestnej činnosti uplynula.

Ohľadne namietaného upustenia od uloženia súhrnného trestu obč. D. E., aj krajský súd dospel k záveru o správnom postupe okresného súdu, poukazujúc na argumentáciu uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorou sa odvolací súd stotožnil, pričom dodáva nasledovné. V zmysle komentárov k predmetnému ustanoveniu, zákonodarca v rámci samostatného ustanovenia (§ 44 Tr. zákona- ďalej aj ako „TZ“) koncipuje zákonnú reštrikciu v podobe nemožnosti aplikácie súhrnného a ďalšieho trestu v prípadoch, keď na ochranu spoločnosti postačuje trest uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom. Dostatočnosť ochrany spoločnosti je potrebné skúmať vždy s ohľadom na individuálne skutkové okolnosti konkrétnej trestnej veci v úzkej súvislosti s vlastnosťami a osobnosťou páchatel'a. Dotknuté ustanovenie teda reflektuje na naplnenie atribútov spravodlivosti trestu, ktorým dochádza k postihovaniu mnohosti trestnej činnosti jedného páchatel'a. Povedané inými slovami, zákonodarca prostredníctvom § 44 TZ reflektoval na reálne požiadavky aplikačnej praxe a posilnil diskrečné oprávnenie súdu vo vzťahu k ukladaniu trestu v prípadoch, ak na účely nápravy páchatel'a postačuje trest vo výmere uloženej skorším odsudzujúcim rozsudkom. V prípadoch, ak je možné z materiálneho hľadiska považovať trest uložený skorším rozsudkom za spravodlivý, od aplikácie súhrnného (§ 42 TZ) a ďalšieho (§ 43 TZ) trestu možno upustiť. Kritériá, ktoré uplatňuje súd pri prípadnom postupe podľa citovaného ustanovenia, predstavujú pomery páchatel'a, možnosti jeho nápravy, doterajší výkon trestu uloženého skorším rozsudkom a pod., pričom podľa ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest odňatia slobody predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia, ktorým štát realizuje svoje poslanie, teda ochranu spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia, resocializácia páchatel'ov trestných činov a výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti. Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby páchatel' zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcný postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy. Preto je vhodné, ak páchatel' považuje trest za adekvátny, spravodlivý a súhlasí s ním. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám osebe účelom, nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin. Takéto ponímanie trestu sa líši od absolútnych teórií trestu vychádzajúcich zo zásady „punitur, ne peccetur“ (trestá sa, aby nebolo páchané zlo). Preto možno nepochybné konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou zmieriť len spravodlivý trest. V zmysle zákonnej požiadavky primeranosti trestu má byť uložený trest úmerný aj škode, ktorú páchatel' trestným činom spôsobil a nemá páchatel'ovi spôsobiť zbytočné útrapy. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženía všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutne nutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest, nakoľko neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti páchatel'a, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchatel'a má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činom (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Krajský súd pritom vzal do úvahy, že pri ukladaní trestov treba vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Pri rozhodovaní o treste totiž nemožno posudzovať jednotlivé ustanovenia týkajúce sa ukladania

trestu izolovane bez ohľadu na ich vzájomnú prepojenosť a súvzťažnosť, t.j. bez zhodnotenia toho, či ukladaný trest je v súlade so všetkými základnými zásadami, ktoré je konajúci súd pri ukladaní každého trestu povinný zohľadniť. Tieto základné zásady ukladania trestov ustanovené v § 34 Tr. zák. sú ďalej spresnené a doplnené nielen obligatónnymi ustanoveniami napr. o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 až 38 Tr. zák.), o úhrnom treste, spoločnom treste (§ 41 Tr. zák.), súhrnnom treste (§ 42 Tr. zák.), ďalšom treste (§ 43 Tr. zák.), ale i fakultatívnymi ustanoveniami napr. o ukladaní trestu pod dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby (§ 39 Tr. zák.), o upustení od potrestania páchatela prečinu (§ 40 Tr. zák.), o upustení od súhrnného trestu a ďalšieho trestu (§ 44 Tr. zák.). Odvolací súd vo vzťahu k uvedenému poukazuje na to, že obžalovaný bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vo výmere 4 rokov, a to rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10T/1/2018 zo dňa 24.06.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4To/5/2020 zo dňa 17.02.2021 a to uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 1PP/24/2023 zo dňa 17.05.2023. Predmetným uznesením bola pritom odsúdenému určená skúšobná doba na 4 roky a súčasne nariadený probačný dohľad nad odsúdeným v trvaní 2 rokov. Taktiež mu bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze opustiť územie Slovenskej republiky po dobu trvania kontroly technickými prostriedkami.

Krajský súd pritom dospel k záveru, že doteraz vykonaný nepodmiennečný trest odňatia slobody mal na obžalovaného dostatočný prevýchočný účinok, že v budúcnosti sa bude snažiť vyvarovať akejkoľvek ďalšej trestnej činnosti a žiť riadnym životom, pričom bude navyše ešte po dobu 2 rokov priamo aj pod dohľadom probačného úradníka a preto možno považovať tento trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatela za dostatočný. Postup prvostupňového súdu, ktorý upustil od uloženia súhrnného trestu bolo tak možné vyhodnotiť za súladný so zákonom.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

Poučenie: Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.